

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 2. 12. 2015, č. j. 61 A 20/2015 - 61,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce D. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 2. 12. 2015, č. j. 61 A 20/2015 - 61, a žalovanému uložena povinnost nahradit náklady řízení žalobce.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 2. 2015, č. j. KrÚ 10095/2015/ODSH/8, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků, ze dne 19. 11. 2014, č. j. OSA/P-1256/14-D/21. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a za ten mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000

KČ. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 3. 8. 2014 v 16:36 hodin řídil vozidlo registrační značky X v obci Sezemice, na ulici Mezi mosty (poblíž čp. 256), ve směru na Holice, rychlostí 75 km/h (± 3 km/h), když povolená rychlost činila 50 km/h.

Skutkový stav byl podle krajského soudu řádně zjištěn. V řízení před správním orgánem I. stupně nevznikly důvodné pochybnosti o předmětném měření. Pouhá tvrzení založená na interpretaci fotodokumentace, ačkoliv ta nevykazuje žádné indicie chybného měření, nemohou vést k vyvrácení toho, že stanoviště kalibrovaného rychloměru bylo řádně zvoleno k tomu proškolenou obsluhou. Měření bylo prováděno kalibrovaným měřícím zařízením (RAMER 7CCD). K odkazu žalobce na fotografie pořízené ze služby „Google street view“ krajský soud uvedl, že pokud žalobce neznal přesné stanoviště měřícího vozidla, pak nemůže úspěšně zpochybňovat výsledek měření tvrzením, že měření nebylo prováděno ve vodorovné poloze, resp. v úseku, kde komunikace není zcela rovná, a tedy že měření neodpovídalo návodu k měřicímu zařízení. Krajský soud s poukazem na tento návod uvedl, že pokud jde o výběr stanoviště, je třeba vozidlo ustavit do rovnoběžného směru s podélnou osou vozovky, k čemuž slouží zaměřovací přípravek dodávaný s měřičem rychlosti. Návod k obsluze přitom požaduje umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky, nikoliv naprostou výškovou shodu s úrovní vozovky. Žalobce proto není schopen adekvátně zpochybnit svými tvrzeními založenými na fotodokumentaci ze správního spisu a fotografiemi ze služby „Google street view“ řádnost měření ani výběru stanoviště pro měření, neboť mu přesné stanoviště ani poloha měřeného vozidla nebylo známo. Krajský soud dále poukázal na bod 2.3 návodu, podle kterého by v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření došlo k anulaci výsledků měření. S ohledem na skutkové odlišnosti krajský soud neshledal případný poukaz žalobce na řízení vedené Magistrátem města Pardubice ve věci sp. zn. OSA/P-849/14-D, ve kterém byla jinému účastníkovi řízení rovněž měřena rychlost v obci Sezemice na ulici Mezi mosty, avšak toto řízení bylo zastaveno z důvodu, že se komunikace stáčí. Krajský soud uvedl, že v tomto případě byl použit jiný typ měřícího zařízení a ani zvolené stanoviště (čp. 38) neodpovídalo stanovišti zvolenému v projednávané věci (čp. 256). Krajský soud neshledal jako případný ani poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 - 62. V uvedené věci bylo vozidlo, resp. registrační značka zachycena pouze částečně. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Primárně brojil proti závěrům krajského soudu ve vztahu k měření rychlosti zasahujícími policisty, poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a porušení zásady *in dubio pro reo*. Stěžovatel na základě fotografií ze služby „Google street view“ dovozuje, že měření nebylo provedeno správně. Předmětná komunikace se stáčí, měřící vozidlo nebylo umístěno vodorovně, v blízkosti měřícího zařízení se nacházelo křoví, a nebylo proto možné provést správné měření. Krajský soud se mylí, pokud tvrdí, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření. Stěžovatel v kasační stížnosti dále výslovně uvedl, že přikládá vyjádření výrobce rychloměru, ze kterého vyplývá, že při vadném měření mohou vzniknout fotografie [stěžovatel však ke kasační stížnosti žádné takové vyjádření nepřiložil - pozn. Nejvyššího správního soudu]. Magistrát města Pardubice v obdobném případě (ve věci vedené pod sp.

pokračování

zn. OSA/P-849/14-D, ve kterém byla rovněž měřena rychlost v obci Sezemice, na ulici Mezi mosty), zastavil řízení vedené s jiným účastníkem řízení právě z důvodu, že se daná komunikace stáčí. To potvrzuje důvodnost námitek stěžovatele a argumentace krajského soudu je proto nepřipadná. Stěžovatel dále polemizoval se závěry krajského soudu u nepoužitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 - 62. Stěžovatel rovněž poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že se krajský soud řádně nevypořádal s žalobními tvrzeními poukazujícími na nesprávnost provedeného měření. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu a považuje jej za přezkoumatelný. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a správní orgány se nedopustily žádného pochybení. O přestupku existuje záznam z měřicího zařízení, tento záznam byl proveden kalibrovaným silničním rychloměrem a k ovládání tohoto rychloměru byla jeho obsluha proškolená. Policisté dopravního inspektorátu jsou proškoleni k zacházení s měřícím zařízením, zatímco stěžovatel nijak neprokázal jakékoliv odborné znalosti týkající se měřících zařízení. Pokud stěžovatel poukazoval na to, že v jiné věci bylo řízení zastaveno z důvodu měření v místě, kde se předmětná komunikace stáčí, žalovaný uvedl, že v tomto případě byl použit jiný druh měřicího zařízení (RAMER 7CCD vs. RAMER 10C). Žalovaný poukázal i na to, že stěžovatel i přes výzvu správního orgánu I. stupně žádné odvolací námítky neuvedl a přezkoumávání skutkového stavu tak muselo být provedeno až krajským soudem. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tato námitka není důvodná.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí však není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04).

Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností. Stěžovatel ostatně fakticky nenamítá vady, které by měly charakter nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Na jednu stranu tvrdí, že některé námitky nebyly dostatečně vypořádány, na stranu druhou však polemizuje se zcela konkrétními úvahami a závěry krajského soudu, které krajský soud k těmto námitkám vyslovil. Zjevně tedy netvrdí, že by se krajský soud jeho námitkami nezabýval, pouze nesouhlasí s jeho závěry, což je již otázka věcného přezkumu (přezkoumatelného) rozsudku.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel zpochybňoval správnost provedeného měření rychlosti, resp. namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

Ve správním spisu je založeno oznámení zasahujících policistů Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, územní odbor Pardubice, dopravní inspektorát, o dopravním přestupku ze dne 3. 8. 2014, ze kterého vyplývá, že stěžovatel dne 3. 8. 2014 v čase 16:36 hodin řídil vozidlo registrační značky X v obci Sezemice, na ulici Mezi mosty (poblíž čp. 256), ve směru na Holice, rychlostí 75 km/h (± 3 km/h), přičemž povolená rychlost činila 50 km/h. Z oznámení dále vyplývá, že rychlost byla změřena měřicím zařízením RAMER 7CCD. Na přiložených fotografiích je znázorněno uvedené vozidlo a změřená rychlost. Ve správním spisu je dále založen úřední záznam sepsaný policistou dopravního inspektorátu, ze kterého rovněž vyplývá, že stěžovatel překročil povolenou rychlost. Z úředního záznamu rovněž vyplývá, že měřicí zařízení bylo umístěno v obci Sezemice, v ul. Mezi mosty naproti domu čp. 256 ve směru Pardubice – Holice. Ve správním spisu je rovněž založen ověřovací list měřicího zařízení RAMER 7CCD s platností ověření rychloměru do 25. 9. 2014.

Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 23. 10. 2014 se konalo ústní jednání, kterého se zúčastnila zmocněnkyně stěžovatele, M. V. Dne 29. 10. 2014 zmocněnkyně doručila správnímu orgánu vyjádření, ve kterém zpochybňovala správnost měření. Dále přiložila fotografie ze služby „Google street view“, které podle jejího názoru prokazují, že stanoviště měřicího zařízení bylo zvoleno na místě skloněném od vozovky a na místě, kde se vozovka stáčí.

Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků, ze dne 19. 11. 2014, č. j. OSA/P-1256/14-D/21, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) silničního zákona, a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč. K tvrzením poukazujícím na nesprávné měření správní orgán mj. uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem výrobního čísla 176/94, který byl ověřen metrologickým střediskem s platností ověření do 25. 9. 2014, a měření s ním prováděl policista s jeho obsluhou seznámený v rámci výkonu svého povolání, který je k této činnosti oprávněn ze zákona. Ověření provedené metrologickým střediskem potvrzuje, že dané měřidlo má požadované metrologické

pokračování

vlastnosti, tedy že měří správně. To ostatně vyplynulo i z pořízené fotodokumentace, neboť v případě chyb v měření by rychloměr rychlost nenaměřil (objevilo by se chybové hlášení, nebo by se měření vůbec neuskutečnilo). Pokud měl účastník řízení o správnosti měření rychlosti pochybnosti, měl si vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku, jak mu umožňuje ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, což však neučinil.

Stěžovatel napadl citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketním odvoláním, které přes výzvu správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu nedoplnil. Dne 11. 2. 2015 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí č. j. KrÚ 10095/2015/ODSH/8, kterým zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplnění blanketního odvolání vyústilo v omezený přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu, jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li to veřejný zájem. Správní orgán I. stupně si podle žalovaného obstaral dostatek podkladů o tom, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) silničního zákona. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že přestupek překročení dovolené rychlosti je spolehlivě zadokumentován. Poukázal na fotodokumentaci z měřicího zařízení, která jednoznačně prokazuje překročení rychlosti. Měření bylo přitom provedeno kalibrovaným silničním rychloměrem, k jehož ovládání byla řádně proškolená i jeho obsluha.

Jak vyplývá z konstantní judikatury, v přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To vyjadřuje zásadu materiální pravdy (ust. § 3 správního řádu), podle níž ve spojení s ust. § 50 a § 52 správního řádu správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. V řízení o přestupcích se dále uplatňuje zejména zásada presumpce neviny, zásada v pochybnostech ve prospěch (*in dubio pro reo*), zásada postihu za zaviněné jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Proto pouze v případech, je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, správní orgán může uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). Není-li spolehlivě prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39).

Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah správního spisu a kontext dané věci dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla, údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující k závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Z uvedených listin jednoznačně vyplývá, že stěžovatel dne 3. 8. 2014 v 16:36 hodin překročil maximální dovolenou rychlost. Nejednalo se přitom o drobné překročení rychlosti, ale o překročení maximální dovolené rychlosti o téměř 50 % (po zohlednění odchylky měřicího zařízení). Jednalo se tedy o značné překročení rychlosti, navíc v obci. Toto měření přitom prováděli proškolení policisté dopravního inspektorátu, kteří jsou k této činnosti oprávněni ze zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Měření rychlosti vozidla bylo provedeno měřícím zařízením, které bylo kalibrováno. Pokud měl stěžovatel o správnosti měření rychlosti pochybnosti, měl si vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku, jak mu umožňuje ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. To však neučinil.

Stěžovatel nebrojil bezprostředně po spáchání předmětného přestupku proti předmětnému měření. V odvolacím řízení nezpochybňoval správnost měření. Podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu soudu nedoplňil. Až v žalobě začal zpochybňovat správnost provedeného měření. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, muselo být stěžovateli zřejmé, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději pak v odvolacím řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Nutno doplnit, že je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).

Zpochybňoval-li pak stěžovatel provedené měření s odkazem na fotografie pořízené ze služby „Google street view“ (poukazoval na to, že se komunikace stáčí, že měřící zařízení nebylo ve stejné úrovni jako měřené vozidlo, že v blízkosti měřicího zařízení bylo křoví atp.) odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené, kde se již podrobně vyjádřil k danému měření. Znovu opakuje, že měření prováděli proškolení policisté dopravního inspektorátu, kteří jsou k této činnosti oprávněni ze zákona, měření rychlosti vozidla bylo provedeno měřícím zařízením, které bylo kalibrováno, stěžovatel kalibraci či odbornost zasahujících policistů relevantně nezpochybňoval, v odvolání žádné námitky neuplatnil. Fotografie ze služby „Google street view“ předložila zmocněnkyně stěžovatele až téměř po třech měsících po provedeném měření, přičemž pouze presumovala místo, odkud měla být rychlost měřena. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu,

pokračování

srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115, „aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku měření jeho rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění. (...) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku měření jeho rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění.“ Jak tedy s poukazem na tento rozsudek správně uvedl krajský soud, neznal-li stěžovatel přesné stanoviště měřícího vozidla, pak nemůže úspěšně zpochybňovat výsledek měření tvrzením, že stanoviště neodpovídalo kritériím výběru.

Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřícího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60. V posledně označeném rozsudku se uvádí, „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že návod k obsluze požaduje umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky, nikoliv naprostou výškovou shodu s úrovní vozovky.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že „přikládá vyjádření výrobce rychloměru, které prokazuje, že při vadném měření mohou vzniknout fotografie“ konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel žádné takové vyjádření ke kasační stížnosti (a ani později v řízení o kasační stížnosti) nepřiložil. Tento argument ostatně poukazuje pouze na „nemožnost vzniku fotografií“, nikoliv na „anulaci měření“, která vyplývá z návodu samotného výrobce zařízení. Nejvyšší správní soud navíc tento argument uvedený až v kasační stížnosti hodnotí jako účelový. Stěžovatel jej mohl uplatnit již v řízení před správními orgány, resp. v řízení před krajským soudem. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží“ (srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Jeho užití lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti pravomocnému správnímu rozhodnutí byly nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k

jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to k popření kasačního principu, který se uplatňuje v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že na danou věc nemohl být aplikován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 - 62. Tento rozsudek řešil jinou skutkovou situaci. V daném případě bylo na fotografii z měřicího zařízení zachyceno vozidlo včetně jeho registrační značky pouze částečně. V souzené věci je však vozidlo na fotografii zachyceno téměř celé (s výjimkou nepodstatné přední části), celá byla zachycena i registrační značka. Navíc na dalších fotografiích založených ve správním spisu je opakovaně zachyceno celé vozidlo, jakož i jeho řidič. Měřené vozidlo tak bylo možno jednoznačně identifikovat. Nejvyšší správní soud navíc v dané věci zrušil rozsudek krajského soudu pro absenci řádného zdůvodnění. Stejně tak se nyní projednávaná věc odlišuje i od případů, ve kterých byly rozsudky krajských soudů s podobnou argumentací stěžovatelů zrušeny Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudky ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/201 - 37, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 5 As 185/2014 - 30). Nejvyšší správní soud těmto stěžovatelům přisvědčil z důvodu absence řádného odůvodnění rozsudku krajského soudu. V dané věci však krajský soud takovou vadou svůj rozsudek nezatížil a postupoval v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39, či ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56. Ostatně stěžovatel v dané věci nenavrhoval ani nepředkládal žádné odborné vyjádření, či znalecký posudek, který by zpochybňoval správnost daného měření.

Pokud stěžovatel poukazoval na to, že Magistrát města Pardubice v obdobném případě (věc sp. zn. OSA/P-849/14-D, kdy byla rovněž měřena rychlost v obci Sezemice na ulici Mezi mosty) zastavil řízení ve věci přestupku právě z důvodu, že se daná komunikace stáčí, konstatuje Nejvyšší správní soud, že touto námitkou se již zabýval krajský soud, který uvedl, že ve stěžovatelem uváděném případě se jednalo o jiný typ měřicího zařízení (RAMER 10C) a dále, že ani zvolené stanoviště (čp. 38) neodpovídalo stanovišti zvolenému v projednávané věci (poblíž čp. 256). Oba případy se tak skutkově liší a nelze na ně proto nahlížet shodně.

Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí předmětných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se stěžovatel dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), přičemž měření prováděla oprávněná a proškolená osoba. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce +/- 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Závěry zdejšího soudu nezmění ani stížný argument zásadou *in dubio pro reo* (k výkladu této zásady srov.

pokračování

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010 - 58). V nyní projednávané věci totiž žádné pochybnosti v míře zpochybňující zjištěný skutkový stav nevznikly. Provedené důkazy nemohou jako celek vést k jinému závěru, než že stěžovatel uvedený přestupek spáchal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39).

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu